

**Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola
Prodigi Euangelici**

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

2. Quod certo iuris diuini sit, ad salutem necessaria, iugum suaue; per octo, aut nouem rationes.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

*Prostat is
Auctor a-
pud Mich.
Vasco sanã
via ad D.
Iacobũ sub
Fotis inter-
figno Pari-
sis 1522.
mense De-
cemb.*

vt aiebat tit. libri homil. de pœnit.] *Ex illa die illaq; ho-
ra, qua egressus es de lauacro, ipse tibi es fons iugis, & diu-
turna remissio. Non opus habes Doctore, non dextra Sa-
cerdotis.*

Idem paulo post.] *Et quia non peteras manẽs in mem-
bris, corporisq; compage, liber existere à peccato: immuniq;
esse à nexa, post Baptisma remedium tuum in te ipso sta-
tuit, remissionem in arbitrio tuo posuit, vt non quaras sa-
cerdotem cum necessitas flagitauerit.*

Idem paulo post.] *Noli tu iam quarere neque Iohan-
nem, neq; Iordanem, ipse tibi esto Baptista. Pollutus est: post
lauacrũ, vitata sunt viscera tua. Contaminataq; anima
tua tingueret in aqua pœnitentia, abluete abundantia la-
chrymarum, exuberet fons compunctionis in extis tuis.
Exudent aqua viua in fibris tuis. Para te venienti Domi-
no, & ipse te baptizabit in Spiritu sancto & igni, habens
ventilabrũ in manu sua, quod est inspectio, vel ponderatio
pœnitudinis ac peccati. Ipse perpedit in te vt: rumq; pondus,
ipse inspicit in te molem, & molem. Vnam pœnitentia &
vnam pestilentia.*

Habemus denique exemplum Prædigi, Publicano-
rum, qui non confessi sunt Apostolis, sed soli Deo, ipsi
Christo. De ipso enim quilibet eorum dicit, *Surgam
& ibo ad patrem, & dicam ei, pater peccaui.* Heliotropius
sequitur solem, illi se aperit, non lunæ: conchæ se ad
rorem aperiunt, non ad æstum. Cur igitur homo ho-
mini se aperiet, & nec patri, nec amico, nec noto, nec
eiusdem indolis &c. Hæc obiiciuntur. Audite modo,
vt illos silentio audiuius, cum patientia responsio-
nem.

I I.

*Quod certe iuris Diuini sit, ad salutem necessaria,
& iugum suaue per 8. aut 9.
rationes.*

PRincipio igitur dico: Indispensabile esse Dei præ-
ceptum proprio cõfiteri sacerdoti, quo ipse etiam
Papa tenetur. Et hoc indirecte datum est post resur-
rectio-

rectionem Christi, cum dixit Apostolis *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt.* *Ioan. 20.*

Et ibi: *sicut me misit pater & ego mitto vos*, id est, cum ligandi & soluendi potestate, ut inquit Chrysostomus: vel cum potestate iudicandi, *Pater omne iudicium dedit filio.* Vel cum clauibus regni cœlestis, quas maxime commendauit S. Petro: ipsi enim primario promisit: *tibi dabo clauis regni cœlorum. Nemo enim dat alteri quod non habet.* Dedit eas igitur Petro promissas, & omnibus simul, potestatem sedendi, & iudicandi, tribus Israel. Intellego enim verba illa de confessione in regeneratione cum sederit filius hominis in sede maiestatis sue, *sedebitis & vos super sedes duodecim iudicantes duodecim tribus Israel*, & non solum in extremo iudicio. Constituens enim ipsos suo loco Iudices, ligandi & soluendi dans potestatem, dans in manus clauis, non hoc fecit ut otiosè & gloriosè iactarent, nos tales sumus: ut sicut pauones ventilarent plumas, & tinnirent ipsis ex zona clauis, (ut quibusdam stultulis ancillis, quæ ut videantur vicinis maiusculam domi habere auctoritatem, falsarum clauium ex latere magnum suspendunt numerum quasi introituræ ad omnia.) Neutiquam: sed ut iis aliquando uterentur, ut iudicarent, ut soluerent, ut aperirent, ut clauderent. Deus enim & natura nihil frustra faciunt. *Frustra est potentia qua non reducitur in actum. Quo mihi diuitia si non conceditur vti?* Nunquam autem uti possent clauibus, non iudicare, non innodare, non soluere, si nemo sit ipsorum iudicio & cognitioni, ipsorum ligandi & soluendi potestati subiectus, si clauibus nemo indigeat. Si nec per se, nec aliorum relatu scire possent qui homines necesse haberent iis se submittere, nec quomodo, nec quoties; non enim inspicimus hominum animas, nec quicquid fulget aurum est. Virtutes enim & virtutum laruas, in publico & ad tubæ clangorem circumferimus, peccamus post siparia. *Qui male agit, odit lucem, ut non arguantur opera eius: oculus adulteri obseruat caliginem: si non castè, saltè caute.* *Alf. à Cast. adu. hares. lib. 4. tit. Confessio. Et Po- lyd. Virg. de rerum inu. lib. 6. cap. 1.*

Tanto

Tanto maior fama sit is est, quam virtutis. Et quamuis oris & operis peccata essent publica, mille tamen solo corde committuntur, quæ nullatenus nisi ex committentis ore Sacerdos cognoscere potest. *Intra se crimen qui cogitat vllum: facti crimen habet.* Dicit quidam Sapiens: qui tamen in cælo ligati manent, nisi hic per Apostolos & Sacerdotes soluantur. Quos enim solueret nodos, qui nullos videt? *Quod ignorat medicina, non curat dicit S. Hieronymus: si operam medicani expectas, oportet ut vulnus detegas,* dicit Boetius. *Nō intellēti, nulla est curatio morbi, dicit Maximilianus.*

Sequitur igitur indirecte, intendisse Christum obligare peccatores omnes ad cōfitendum peccata sua, præsidibus quos ad hoc constitueret, i. Sacerdotibus; ut ipsi conscij fierent, ac bene potestate data viderentur, ut absoluerent, ligarent, clanderent, aperirent debitē. Obligauit etiam ex altera parte peccaminolos, ligatos, exclusos de cælo, ut se accusarēt, catenas, nodos, peccata ostenderent; ac indicarent, cur ipsi cæli clausi fuerint. *Nam scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter:* qui enim intendit finem, intendit media. Si ergo Christus fecit eos Iudices, voluit ut causas cognolcerent.

S. August. lib. 50. hom. 49.] *Nemo sibi dicat, occulit ago: nouit Deus qui mihi ignoscit, quia in corde ago.* Ergo sine causa dictum est, quæ solueritis in terra, soluta erunt in cælo? Ergo sine causa sunt clauis datæ Ecclesia? Frustramus Euangelium Dei, frustramus verbum Christi? Promittimus nobis quod ille negat?

Terent. in
Andr.

Psal. 50.

Quid opus est Deo ut illi dicas? siue dicas, siue taceas, intelligit. *Obtundis tamen si intelligo dicere posses.* Vult ut dicas hominibus, præsidibus, cōmissariis suis. Antequam Christus veniret in mūdum satis erat intrus Deo fateri peccatum, sic dicebat Regius Propheta: *Delictum meum cognitum tibi feci, & iniustitiam meam non abscondi:* postquam vero pro salute nostra Deus homo factus est, ac innouauit legem, volens defectus nostros Commissariis & Vicariis, id est, Sacerdotibus aperiri, cœpit id esse necessitatis. Nam *idō ma-*

gis (inquit Ch. ylostomus) iubet Deus confiteri peccata nostra, ut verecundiam patiamur pro pœna. Ut magis humilietur superbus in sacramento, quam vsquam aibi: subiiciens se homini, qui noluit subditus esse Deo. Ad hoc Deus exigit confessionem ut liberet hominem humilem, inquit S. Augustinus. Hoc iam à temporibus Apostolorum in vsu est, illi reconciliandi, absol- uendi verbis vsi sunt. S. Pauli temporibus Ephesij Episcopo suo S. Paulo confessi sunt. Videte Aposto- lorum acta. S. Clemens S. Petri discipulus, in prima sua ad S. Iacobum fratrem Domini epistola, de eodẽ dicit S. Petro, consueuisse ipsum hortari Christianos, bene examinare vitam, opera, actiones ipsorum, ha- buisse Deum semper præ oculis; quando vero in cor- dibus ipsorum malè quædã exurgerent cogitationes, sollicitè eas statim declarasse Sacerdotibus. Hæc iam incepit se prodere sub S. Iohãne Baptista, cum ab ipso nullus baptizaretur, nisi præar- bula confessione, mi- nimum generali; siue auricularis illa fuerit, siue publi- ca: ut sicut præcursor assuefecit populum & quasi tra- duxit per baptismum suum ad baptismum Christi, qui absolute erat futurus necessarius, aut re aut voto, ad abolitionem peccati: sic etiam per præuiam illam confessionem, induceret populum ad confessionem auricularem peccatorum singulorum, quã Christus postmodum erat instituturus; nõ minus futuram ne- cessariam post perditam gratiã baptismalem, quam baptismus post originale. Non igitur Pontificum aut Conciliorum decretum est confessio, & sui accu- satio apud Sacerdotem, tam clara, tam ampla: sed lex ipsius Christi. Tempus tantum quo obliget ab Eccle- sia declaratum & limitatum est. Et nisi Diuinum ef- set institutum, ac præceptum, sed alicuius sancti ut S. Iohannis Baptistæ, quomodo fuisset possibile il- lam per totã, per vniuersalem introduci Ecclesiã, ac omnes omnino illi subiicere, sicut totum Christia- nismum, ipsos etiam Reges & Pontifices huius iugo videmus subiicere?

Quomodo ausa fuisset Ecclesia tale iugũ imponere super

Chryf. hom.
3. in Matth.

D. August.
in Psalm.

Actor. 19.

Vide Paulũ
Palatinum
comment. 3.
in Matth.

super filios Adam, quo nullum inter Sacramenta, & Dei præcepta grauius? Quomodo modo excommunicare auderet Ecclesia, qui cum possint suo Pastori saltem semel in anno non confitentur? qua præsumptione auderet dicere, *Non remanet in iudicio condemnandum, quod fuerit confessione purgatum*, id est, facere homines securos, peccata qualiacunque, post absolutionem infallibiliter remitti. *Omnia in confessione lauantur*. Cum nulla pura creatura hominem possit de remissione peccati certum facere, nec scrutari Diuina arcana, nec signa instituire visibilia, quibus obligetur Deus effectum producere supernaturalem (qualis est iustificatio peccatoris) toties quoties ipsi videbitur.

Concludendum igitur, aut Ecclesiam ausam fuisse semper & audere fraudulenter & arroganter promittere, & promississe, quod non potuit: aut confessionem hanc Christi esse institutum. Illud vero de Ecclesia credere, quæ à Spiritu sancto regitur, & domicilium est veritatis, aut credere Deum zelotem impune dimissurum tot centenis annis tam intolerabilem suæ autoritatis usurpationem dici non potest. Sequitur ergo omnino institutum illud esse Christi. Dicent Catholici: Christus Iesus ergo non instituit aliquam Clementinam, sed Seuerinam; nec certe monstrauit iugum esse suauæ, & onus leue, ad quod nos hinc vobis inuitat. *Tollite iugum meum super vos, iugum enim meum suauis est, & onus meum leue*. Nec monstrauit legem suam esse legem gratiæ, sed reuera rigoris, qualis Moisaica & aliæ: non Euangelium esse aut læta nuntia, sed totius mundi tristissima. Ah Christiani, hoc dicere blasphemare est, & iniuriam facere tam dulci Legislatori. Monstrabo legem eius aliis omnibus suauiore. Leges reliquæ magnas imposuerunt pœnās, etiā capitis, confitentibus: hæc verò proposuit remissionem culpæ, reconciliationem Dōmini cum seruo, Dei cum homine, matris cum filio, Ecclesiæ cū Christiano, commutationem pœnæ intolerabilis & æternæ, in temporariam & leuiorem: ei qui peccata confiteretur,

D. Leo in
serm.

D. Bern.
serm. 2. de
Resurr.

Matth. II.

I.

retur, fit per confessionem veniale, quod criminale erat in D. Aug. de
operatione. vera & fals.

D. Chrysoft. hom. 20. in Genes.] In humanis iudiciis pœnit. c. 10.
si quis vel ante accusationem facinus confitetur, quamuis Plaut. in
apud iudicem humanum, sententiã omnino in caput suum Capt. Hac
accerferet: at misericordis Dei & animarum medici tanta tu eadem se
bonitas est & clementia, ut si aduersarium, Diabolum di- confiteri vis,
co, qui illo die ob faciem nostram stabit, in hac iam vita extuare se-
priusquam tribunal ingrediamur peccati confessi, prauerti- ceris.
mus, nostri ipsorum accusatores facti, in iustorum catha-
logo numerabimur, nedum à peccatis liberabimur.

Idem ser. de pœnit. & confess. & hom. 3. de Ozia, &
hom. 7. in acta Apost.] In externis iudiciis post confessio-
nem confusio & pœna: in Diuino, virtus, iustitia, merces,
& absolutio. Quis confunditur confiteri peccata, ut soluat
peccata! non propter hoc iubet Deus confiteri te, ut hominẽ
more puniat? non ut puniat, sed ut ignoscat.

Idem hom. 3. de Ozia.] In mundanis quidem & fo-
rensis iudiciis, post accusationem & criminum confessio-
nem restat mors: ut apud Diuinum tribunal post utram-
que corona: si tu te ipsum inutilem dixeris, ego te ut utilem
coronabo.

D. Aug. lib. 50. homil. hom. 12.] Si nos confitemur, ille
parcit: si nos agnoscimus, ille ignoscit.

Aristot. 2. Rhet. cap. 3.] Manifestum est mansuetos ac-
mites esse ex iis qui contra vellẽt quam fecerint: & iis quos
pœnitet & fatentur. Nam quasi pœnas sumpserint, quod
doleat factum, cessant ab ira. Huius signum in punitione
seruorum sumere possumus. Negantes enim atq; contradi-
centes multo magis punimus: cum vero iure se puniri fa-
rantur, cessamus ab ira. Quod humilitate ira sedatur, ca-
nes quoq; ostendunt, qui sedentes non mordent. Et,

Corpora magnanimo satis est prostrasse leoni,

Pugna suum finem cum iacet hostis, habet. in-
quit Ouidius.

Aliæ leges confessum & accusatum detinent la-
chrymantem, deiectum victum: dimittunt accusato-
rem & testes triumphâtes. Hæc vero auricularis con-
fessio dimittit accusatum seu peccatorẽ quem con-

scientia accusat & Diabolus (accusator fratrum & calumniator etiã ipsius Dei) in Dei iudicio, si se ipsum bene accusauerit in confessione, plane lætetur, alacri; Diabolum vero actorem confusum, prostratum, mirabili illa ac noua præuentione.

Orig. in Leuit. exponens illud Psal Dixi confitebor aduersum me, &c.] *Videns qui pronuntiare peccatum, remissionem peccati meretur, præuentus est Diabolus in accusatione ultra nos accusare non poterit, sed si nostri accusatores sumus, proficit nobis ad salutem. Si vero expectemus, ut à Diabolo accusemur: accusatio illa cedit ad poenã. Habebit eos socios in gehenna, quos conuicerit criminum socii habuisse.*

Diabolus nihil habebit, nihil legere poterit ex tabellis suis, nigrisque foliis quæ consignauit contra nos. O salutarem confessionem! *Beati quorum remissa sunt iniquitates, & quorum tecta sunt peccata? Dole iniquitatem meam.* Nonne videmus sæpe malignos spiritus ex ore obsessorum obiectare nonnullis publice secreta & enormia peccata; cum vero confessi à sacerdote reuertuntur, non habent ultra quod improperent. Sæpe etiam Diaboli per hominis os loquentes, affirmant eosdem non esse homines ante & post confessionem, sed iam plane alios. Sacramentum hoc quasi aliam ipsis induit personam, planeque transformat. *Hæc mutatio dextera excelsi.*

Alia leges volunt ut coram Iudice & Notario crimina clarè confiteamur: hæc autem tam benigna satisfieri sibi sinit si submissè in solius Sacerdotis aures deponantur.

Suauior est hæc Mofayca. Illa enim confessionem quandam imperauit, quasi publicam: nam presentabant se Sacerdotibus, & peccati genus per oblationem & sacrificia declarabant, & per ceremonias facile cuius rei essent sceleris agnoscebatur. Imo, iuxta Hebræorum Doctores, confessio illa capite quinto Numerorum, non tantum corde, sed & ore fiebat, dicebantque cum immolaretur & sacrificaretur bestia, in culpa sum ô Domine, & dignus morte, & peccato meo

Psal. 31.

Psal. 50.

I.

II.

Psal. 76.

III.

IV.

aut

aut lapidationem commerui, aut similia. *Vir siue mulier, cum fecerint ex omnibus peccatis, qua solent hominibus acciderè, & per negligentiam transgressi fuerint mandatum Domini atq; deliquerint, cōfitebuntur peccatū suum.* Num. 5.

Iugum Christi dulcius est, quam fuit in primitiua Ecclesia. Cum enim Christiani tractabiliores essent, dociliores, paratiores ad omnia, vt liberarētur à peccatis; vt melius corriperentur, in vsu erat confessio quædam publica, iuxta exigentiā quorundā casuum: sed Christus Iesus exigit solum auricularem.

Nonnulli putarunt iugum hoc nimium esse leue: ac nimis esse facilem veniam peccati per auricularem confessionem duntaxat, atque ideo ex abundanti plus sibi sumpserunt oneris, confitentes nonnunquā peccata aliqua publicè. Vt nobilis illa deuotaria, ac prima Iesuitissa peccatrix Magdalena; & B. noster pater Franciscus; qui aliquādo clara voce se nimis laurum ac delicatū cōfessus est, quod in maximo suo morbo caponem gustasset: & quidam Monachus olim sine venia egressus conuentū, & fornicatus foris, rediit cū filio, quem genuerat (quem celare potuisset) dixitque Abbati (Mō si vt opinor) coram omnibus fratribus; se redire cum fructu inobedientiæ, ac submittere se pœnitentiæ: Sicut & latro, de quo S. Iohan. Climacus in tractatu de obedientia: qui ad vitā conuersus monasticam, paratus erat omnia peccata sua Alexandriæ in medio confiteri foro, si Abbas ipsi mandasset; cōfitebatur ea tamen omnia in Ecclesia, coram 230. Monachis Abbati subiectis. (Iucundum ista ibi legere:) sicut & muliercula cuius nuper mentionem feci, quæ Romæ in publica cōfessione (si bene memini quod mihi Romæ narrauit Dominus Maderus in Palatio Althemij) tēporibus Sixti Quinti, alta voce incestū suum, quem cum filio nimium matri obsequioso commiserat proclamabat, gestās manibus puerulum incestus fructum. Res miranda, nescio vtrum semper imitanda. Christus autem minoribus in confessione contentus est. Sufficit ipsi auricularis, permittit vt soli dicamus Sacerdoti, sine teste, sine arbitro,

Sallust. orat. imo velato ignotoq; vultu si ita foret necesse. O quam
in Cic. Filia lis gratia! ò quam serica lex, quam suavis! *Inquam enim*
matris pel- meum suauis est, & onus meum leue. Quanta gratia sit
lex, tibi iu- tam secretè posse confiteri, Lacædæmonius iste faris
cundior atq; monstrauit, qui (vt refert Plutarchus) citatus à Sacer-
obsequētior dote, vt peccata quibus se sentiret inquinatum expli-
quam parē- caret, promisit facere dummodo non in publico sed
ti par est. priu. tim id fieret.

VI.

Aliæ leges non permittunt anticipari Iudicem, ad-
 eò vt si præuenias accusatum te apud Iudicem ante-
 quam tibi quicquam vlla de re dixerit, ægerrime te
 dimissurus sit impunitum sine infamia. Confessionis
 verò lex hoc admittit: cum enim cōfessus fueris Deo
 per aurem Sacerdotis, antequam Deus tibi quicquam
 loquatur in iudicio post mortem, Deus pacto suo &
 fœdere tenetur, & Sacerdos officio remittere & absol-
 uere te, & quasi honestum dimittere. Hoc nostra me-
 reretur obedientia, cum rubore, cum tanta verecun-
 dia.

D. Ambros. in Psal. 37.] *Plurimum suffragatur reo*
verecunda confessio: & pœnam, quã euitare non possumus,
pudore subleuamus.

Idem in Psal. Beati immaculati.] *Cessat Diuina vin-*
dicta, si confessio præcurrat humana.

D. August. in Iohan.] *Si vis à Deo fugere, ad ipsum fu-*
ge, confitendo.

VII.

Cōfessio enim cogit Christum quasi seponere tri-
 bunal iustitiæ, & thronum Iudicis, & commutare of-
 ficiū, & procidere patri, fieri aduocatum, & media-
 torem, ex Iudice.

Cass. in illud, Beati quorum remissæ sunt, &c.] *Illis*
non Iudex, sed Aduocatus est Christus qui se propria con-
fessione damnarunt.

Nunquid hoc forte est quod insinuare voluit Pro-
 pheta Regius? dicens, *præoccupemus faciem eius in con-*
fessione. Quidni? In isto sacramētum hoc conuenit cū
 consuetudine Atheniensium, qui sponte peccatum
 confitentes dimittebant impune. Quis laeto est qui
 non magnis passibus statim postposita verecundia ad
 Iudicem

Alex. lib. 3.
cap. 4.

ludicé festinare, rapinas, furta fateretur; si quis certo ipsi addicat *quod sit erranti medicina confessio*; & quod si se prior detulerit, antequam iudex ei quicquam dicat, rediturus sit mundus, purus, liber à suspendio. *Si non confessus, lates, non confessus damnaberis*, inquit S. Augustinus. Datur optio, melius fuerit præuenire.

Cic. Octa-
uio.
D. Aug. in
Psal. 66. to-
mo 8.

Leges aliæ interrogatum, conuictum, confessum, permittunt à consciis rideri, illudi, verti in fabulam mulierculis, pueris, lippis & tonsoribus. *Cum Terentia uxore de repub. consuluisi, cum legis Plancia, domi iudicia faciebatis*, obiicit Salustius Ciceroni. Imo antequam occidant aut proscribant, externis etiam & cuicunque volenti audire mortis causas, & causarum catalogum: atque vltra summam describunt supplicij rationem, atque illud supra caput facinorosi defigunt, (vt Pilatus titulum Christi) aut ex collo suspendunt, vt modo: de quo mihi videtur loqui Ieremias, *Vigilaui iugum iniquitatum mearum: in manu eius conuoluta sunt, & imposita collo meo*. Lex autem confessionis auricularis, iubet digitum imponere labello, obseruare os & dentes, & claudere signaculo, vt Alexander Ephestioni faciebat intimo amico, postquam dedit ipsi legendas litteras, quas à matre acceperat plenas accusationibus & calumniis contra se, dicens: *contine hac & ne quid eorum effutias*. Quod secretum ac confessionis signaculum pariter de iure Diuino est, & pariter mandatum confitendi consequitur. Qui enim constituit aliquid, puratur etiam constituere ista sine quibus statutum stare non potest. Quis vero non videt impossibile confessionis vti sacramento, nisi peccata confessa perpetuo quasi tegerentur & sepelirentur silètio. Nimis odiosa, nimis periculosa foret confessio: quod igitur ibi dictum est, indictum est, aut dictum surdo. *Dixeris lapidi*:

VIII.

Salust. orat.
in Cic.

Thren. i.

Plut. in A-
lex.

Tutus ea lapis iste prius tua furti loquetur.

Ouid. lib. i.

Non solum peccata quæ confessus es mortalia, & venialia sub isto secreta sunt signaculo: sed & circumstantiæ, & personæ (si quam forte contigerit nominari) quæ peccatis tuis participauerint, signa, indicia,

Met.

yniuersalia & particularia, & omne istud per quod peccatum aliquod directè vel indirectè, generaliter aut specialiter potest dici reuelatum: adeo vt nec propter Iudicem, nec Superiorem, nec Regem, nec Papam, nec vllam in terris potestatem, interrogatus de eis quæ per confessionem didicit Confessarius, etiam summo iubente Pontifice, quicquam possit reuelare sine pœnitentis venia. Potest negare quicquam scire; imo, si necesse est, iurare: quia non scit vt dicat, nec scit vt homo, sed vt Dei Vicarius: ne quidem post mortem. Imo extra confessionem postea pœnitenti de eo loqui, nisi ipso requirente & permittente, ad vltiorem instructionem non potest: ô facilem legem!

D. August. Psal. ...] *O homo quid times cōfiteri: illud quod per confessionem scio, minus scio quam illud, quod nescio.*

Si ipsi defodissetis secreta vestra vt tonfor Regis Midæ in scrobem, non tam essent ibi secreta, quam in aure sacerdotis. Crescentes enim cannæ hoc publicare possunt; Sacerdos autem te accusare poterit nunquam. Adde ad maiorem certitudinem, si quis Confessarius ita sui obliuisceretur, vt confessionem alicuius reuelaret, pœnitens sanctè iuuare potest per Deum & omnia Sacramenta, se nullum ipsi vnquam verbum dixisse. Pro se agere potest contra ipsum, vrgere, vocare in ius, qui punietur, deiectus ab officio, recludendus in arctissimum monasterium, vt ibi de rigore iuris perpetuam agat pœnitentiam. Quid vltra securitatis in confessione possimus optare? *Iugum meum suauis est, & onus meum leue.* Vt Hippocrates taciturnitatem requirit in medico, sic Ecclesia in Confessario, sub pœnis grauissimis.

Porro. Nunquid magnum beneficium est, quod ita excusamur quo minus loquamur Deo, cuius maiestas nimis terribilis? *Quis stabit ad videndum eum?* Vel propter nimiam eius sanctitatem, exiguitati nostræ concessum est agere cum nobis similibus, naturæ ac fragilitatis eiusdem, nonnunquam forte maioris. *Nelocquatur nobis Dominus;* sed Moses, interpretis eius dicebant

Cap. Omnis
vtriusq; se-
xus, de pœn.
& remiss.

bant filij Israel; putantes id magnum beneficium. S. Iohannes Chrysostomus etiam alicubi dicit hoc sic institutum, vt tanto fidentius peccata nostra eloqueremur in confessione: Pontifices ac Sacerdotes, qui confessiones audiunt, ideo sumptos ex hominibus, non ex Angelis. Si enim Angeli facti essent Sacerdotes, non subditi passionibus, quia carent corpore, tantis imperfectionibus edendi, bibendi, dormiendi, st mulis carnis, si illi inquam constituti essent Confessarij, Iudices, Vicarij Christi, pro iis qui peccatores sunt sicut nos; quid quæso fecissemus. Quantum horruissemus confessionem? quomodo auli fuissetus Angelo turpitudines nostras eloqui, ebrietas, impudicitias? Deus bone, si illi ista diceremus, quomodo sufficeret, fremeret, palleret, ad quodlibet verbum, quot crucibus se signaret, mirans & attonitus enormitate, diuersitate, nouitate, multitudineque peccatorum nostrorum? Non diceremus dimidium, nimio stupore, qui reddit homines obliuiosos. Quasi lapides molares quatuor iunctis equis ad tribunal confessionis essemus pertrahendi: quanto magis si ipsi Deo corporaliter deberemus confiteri? Magna igitur beneficium est, magnus stimulus, magnum adiumentum, ita nobis huius sacramenti vsus concedi, vt homines possimus agere cum hominibus. *Confitemini alterutrum peccata vestra.*

D. August. in Psal.] *Cur confiteri erubescis peccata tua? peccator sum sicut & tu. Homo sum nihil humani à me alienum. Confitere homo homini: homo peccator, homini peccatori.*

O iugum suaue, onus leue, talis confessio! Insuper. Nonne maius leuamen est medico posse dicere quid nos torqueat, ac simul eius ea de re audire sententiam, videre, tangi, palpari manu ipsius, vt curemur, secutos denique nos fieri illis expletis, & certos de sanitate, quam clamare medicinam, medicinam, ac nescire interim vtrū medicus de morbo nostro cogitet, vtrū attendat, non videre quid agat, quid det ad valetudinē, & ignorare suā curationē: in confessione

Exod. 20.
Cunctus populus videbat voces & lampades, & sonitum buccina, motemque fumantem, & perterriti ac pauore percussi, steterunt, procul dicentes Moysi: Loquere tu nobis & audiemus: non loquatur nobis Dominus, ne forte moriamur.
D. Chryf. li. de Sacerdotio.
Iacob. 5.

vero auriculari loquimur medico: videmus quid nobis medicus faciat, impositione manuum, manumissionem: audimus quid dicat, absolutionem, & verbum reconciliationis; & certi sumus, nisi per nos steterit, medicinas applicatas nobis reddidisse sanitatem, & signa operata esse quod significant. Si vero soli Deo confiteamur, totum inuisibile, totum incertum. O iterum iugum meum suauis, & onus meum leue!

Luce 5,

Quatum ad hoc quod dictum est: *quis potest dimittere peccata nisi solus Deus?*

Respondeo hominem non hic tantum ignoscere quantum in Baptismo, & tamen credimus eandem in ipso baptizate potestatem; cur igitur negemus in audiente confessionem?

D. Ambros. lib. 1. de poenit. c. 7.] *Cur baptizatis, si per hominem peccata dimitti non licet? In baptismo utique remissio omnium peccatorum est. Quid interest utrum per poenitentiam, an per lauacrum hoc: us sibi datum Sacerdotas vendicent? Vnum in utroque ministerium est.*

Idem ibid. cap. 2.] *Ecclesia seruat obedientiam, ut peccatum & alleget & relaxet.*

D. Amb. lib. de poen. ca. 2,

Non dicimus etiam quod illud habeat ex natura, sed ex gratia, & speciali priuilegio, ex Dei commissione, non per usurpationem. *Munus Spiritus sancti est officium Sacerdotis,* ait S. Ambrosius. Deus pater auctoritatem habet per naturam, Christus habet per excellentiam, Sacerdos ut minister & vicarius. Magnus Deus est qui Mosen constituit Deum Pharaonis. Hoc honore condignus est quem Rex honorare decreuit. Simplex sum Cordiger, Sacerdos simplex, ordinare non possum, nec sanctum Crisma consecrare, &c. sed per quem steter quod cras non dem ordines ante natiuitatem, & consecrem sanctum Crisma ante Pascha, & plane ut Episcopum me habeam; si Paulus Quintus Mecenas meus singularis, hodie me crearet ac benediceret Episcopum. Sic Christus Iesus, per suum *Accipite Spiritum sanctum; quorum remiserit is peccata, &c.* Per missionem sicut ipse missus est, per collationem clauium regni, ex piscatoribus & peccatoribus, quali paruos Deos fecit.

Exod. 7.

fecit, & constituit vt suo nomine diuinos actus exer-
cerent, peccata ignoscerent, sicut Deus, autoritate
accepta, vt Commissarij & Præsides. *Ego dixi Dii estis.* Psal. 81.
Non auditis: non dicunt *Deus te absoluit*, sed, *ego te ab-*
soluo. Non dicunt Deus tibi dimittit, sed ego tibi di-
mitto: sicut & in persona Christi consecrant dicētes,
Hoc est corpus meum, hic est sanguis meus; non hoc est
corpus, hoc est sanguis Christi.

S. Chrysoft. hom. 60. ad pop. & 83. in Math.] *Non*
sunt humana virtutis opera proposita: qui tunc ipsa fecit in
illa cœna, idem ea nunc quoq; facit. Nos ministrorum te-
nemus locum: qui vero sanctificat ea & immutat ipse est.
Et paulò post. *Hæc est illa mensa, & minus nihil habet.*
Non enim illam Christus, hanc autem homo perficit, ve-
rum & hanc ipse quoq;. Et paulò post. *Tu Laice cum Sa-*
cerdotem videris offerentem, ne vt Sacerdotem esse putes
hoc facientem, sed Christi manum inuisibiliter extensam.

Sic etiam in confessione Sacerdotes, peccata di-
mittunt, soluunt vincula & ligamenta, aperiunt cla-
uibus regis portas cœli, & hæc cum tanta maiestate,
cum tanta pompa, cum tanto splendore ac certitudi-
ne; ac si singuli Christus essent. Locum tenent Chri-
sti, *Pro Christo legatione fungimur*, inquit S. Paulus. Sed
vere & inuisibiliter dimittit & sanctificat ipse Chri-
stus. Et conferunt idem beneficiū quod Christus qui-
busdam in hac vita; nonne Christus erat qui salutem
domui Zachæi attulit? *Hodie salus huic domui facta est:*
nonne condonauit Magdalene tot peccata? *Remittit-
tur ei peccata multa: & qui iustificauit paralyticum? Ho-*
mo remittitur tibi peccata tua: & qui bono latroni Di-
smæ paradisum addixit? Hodie mecū eris in paradiso: &
in confessione homines vt homines ignoscerēt & ab-
soluerēt. Non: sed idem Christus, qui illos tum absol-
uit, absoluit & hos, mediāte Sacerdote. Quare (ô Lai-
ce) quando videris Sacerdotem leuantem manum, &
imponentem tuo capiti, cogita manum esse Christi,
inuisibiliter extensam; cogita esse manum Dei, qui in-
scribit fronti animæ tuæ absolutionem tuam, eādē
illam quæ in aula Balthasari Regis conscripsit parie-

2. Cor. 5.

Luca 19.

Luca 7.

Luca 23.

tem, (*Scribunt in marmore lesi.*) Sententiã ruinã ipsius, & damnationis æternæ; & quando irrefragabilem illam audis pronuntiarî sententiam, ego te absoluo, cogita Christum te audire loquentem, qui vos audit, me audit. Sacerdos Echo diuinæ vocis est.

Ioan. 1.] Ego vox clamantis in deserto.

Psal. 44.] *Lingua mea calamus scriba velociter scribentis: An experimentum queritis eius, qui loquitur in me Christus? Vivo ego (loquor ego) imo iam non ego, vivit vero (& loquitur) in me Christus: ego à me ipso non loquor. Est Deus in nobis: Agitante valescimus illo.*

D. Ambro. lib. 1. de pœnit. cap. 2.] *Vult Dominus plurimum posse discipulos suos, vult à servis suis ea fieri in nomine suo quæ faciebatur ipse positus in terris. Denique ait: Et maiora his facietis.*

D. Leo epist. 69. ad Theodor. Epif. Forolii.] *Multiplex misericordia Dei ita lapsibus subvenit humanis, ut non solum per Baptismi gratiam, sed etiam per pœnitentiæ medicinam spes vitæ reparetur humana; & qui regenerationis dona violassent, proprio se iudicio condemnantes, ad remissionem criminum parvenirent, sic diuinæ bonitatis præsidii ordinatis, ut indulgentia Dei nisi supplicatione Sacerdotum nequeat obtineri. Mediator enim Dei & hominum homo Christus Iesus, hanc propositus Ecclesiæ tradidit potestatem, ut & confitentibus actionem pœnitentiæ darent, & salubri satisfactione purgatos ad communionem Sacramentorum, per ianuam reconciliationis admitteret, cuius utiq; operi ipse Saluator interuenit, nec unquam ab his abest quæ Ministris exequenda commisit, dicens: ego vobiscum sum usq; ad consummationem sæculi, ut si quid per servitutem nostram, bono ordine, & gratulando impletur affectu non ambigamus per Spiritum sanctum fuisse donatum.*

O mirabilem Sacerdotum potentiam, excellentiam, stupendam, propter quam minores te Deos videre putes.

* Quid. vates.

Quotq; aderant * mystæ, rebar adesse Deos. Cum Sacerdotes in mundo cõspexeris. Quid hoc cene ægre fertis, hoc cene æmulamini, quod bonus Deus

Deus de tribu vestra ita quosdam honorauerit, vt eos faceret assessores suos? vice-Reges, vice-Deos, in vsum vestrum? *An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* *Matth. 20.* Aut velles forte commissum munus refundere, (vt loquitur S. Ambrosius.) Non: sed hoc ægre ferimus quod non & nobis eadem facta sit potestas, quod nobis permillum non sit idem obire ministerium, vt rursum eorum audiamus confessiones, quibus sumus confessi, mulieres mulierum, viri virorum, vel promiscue, vt cuique luberet: maxime cum Christiani omnes, tam viri quam fœminæ Sacerdotes sint, vt nonnunquam accepimus, cum baptismo sacerdotij ius cuiuscunque status sumus, adquisiuerimus.

III.

Cur Laici vnus alteri confiteri non possit, speciatim fœminis: & quid respondendum ad obiectiones contra confessionem auricularem.

Quid? Ergone qui hæc dicitis Lutherizare vultis? (Lutherus enim inter reliquas insanias & hæc habuit) an vultis Abironizare? Abirō enim cum coniuratis æquabat se Aarōni, & volebant omnes pares esse regni Franciæ; i. eiusdem potestatis Sacerdotalis. *Num. 16.* *Omnis multitudo Sanctorum est, & in ipsis Dominus:* sed admodum falso. Cur enim alioquin Deus Aarōnem segregauit à populo, & vnxit speciatim in Sacerdotem? Cur olim puniti sunt qui sacerdotium inuasurunt, Core, Dathan & Abirōn, descēdentes viui in infernum? Saul spoliatus regno, propter vsurpatum inter cætera Samuelis officium?

Ozias Rex percussus lepra, propter oblatum pro Sacerdotibus incensum. Pueri pastores imitantes cōsecrationē Sacerdotis in sacro, fulminati in vestigio. Cur S. Paulus per impositionem manuum Sacerdotes cōstituit, & Episcopos? Cur dicit in Ecclesia tantā esse ministeriorum diuersitatem? *Quosdam quidem posuit Deus*

Sophron. in prato spirit.

Deus